

Länne nopein

Oli aivan tavallinen päivä kaukana villin lännen pienessä saluunassa. Pianisti pimputti Tipperaryä, baaritytöt vemputtivat pylyjään pöytien välissä, korttiporukoista kuului läiskettä ja välillä jokunen karkea kiros.

Baaritiskin ääressä vanhat kullankaivajat ryyppivät viskejään ja puhuivat tuhmia. Erityisesti he pilkasivat kauppalan sheriffiä, Kukkuu-Kalea, joka lojui nurkassa sammuneena kuin pieru Saharassa.

Hieman syrjemällä tiskiinkin nojaili myös pitkä tumma miehenrotkale, tukka silmillä ja reikä sukassa. Hän oli Tostapoikki-Manu, lännen pelätyin roisto. Minne hän ilmestyi, sinne ilmestyi heti perässä erinomaisia ikävyyksiä, joita jatkui usein silmäkantamattomiin. Pankkiirit vapisivat ja virkamiehet lakosivat hänen edessään, mutta tavallinen kansa oli katsonut parhaaksi pysyä väleissä hä-

nen kanssaan ja tuki häntä innokkaasti.

Tostapoikki-Manun aseenkäyttötaito oli yleinen puheenaihe. Kannattajat väittivät hänen vetävän nopeammin kuin kukaan muu Dakotan ja Nebraskan välillä. Vastustajat taas väittivät, ettei Tostapoikki osaa ampuakaan, tai jos osaakin, ampuu aina väärään suuntaan.

Yhtäkkiä saluuna hiljeni kuin pieru Saharassa. Jostakin kaukaa oli kuulunut yksinäinen laukaus. Tyttöjen pylyt pysähtyivät, pianistin sormi jäykistyi ylä-C:n paikkeille, kortit varisivat lattialle ja viskit läikkyivät tiskille.

Ainoa, joka reagoi heti, oli Tostapoikki-Manu.

— Mikä se oli, mikä se oli, hän kiljaisi. Kuin pieru Saharasta hänen käteensä ilmaantui jyrkevä kahdeksas-tilaukeava.

— Nyt mä ampusin. He-

ti. Se voi tulla muuten tänne, se ampu, ja mites sitte käy, Tostapoikki hihkui ja sojotteli pyssyllään joka suuntaan.

— Et viittis vielä, ynähti nurkastaan sheriffi Kukkuu-Kale, joka oli herännyt äkilliseen hiljaisuuteen. — Ei sitä oikein saisikaan ampuakaan, niin että eiköhän tässä ilmankin.

— Kyl maar mä kuiteski ampusin, nyt olis nii makee paikka, meinaan, Tostapoikki-Manu vetosi saluunan muuhun yleisöön.

— Ammu pois vaan, kuului kullankaivajien keskuudesta. — Saatais vähän eloa tähänkin kauppalaan. Kun ne kerran muuallakin.

— Mä kyllä ammun sitte kans, lain nimessä, yritti Kukkuu-Kale vielä ja vetäisi liipaisimesta.

Mutta eihän siitä mitään tullut. Kalen pyssy oli lionnut oluessa märäksi kuin pieru Saharassa monsuunin aikana, ja ampumisyritys jäi pariaksi tuhnuiseksi nap-saukseksi.

Tostapoikki-Manu sen sijaan raivostui estely-yrityksistä.

— Tämähän menee jo ihan järjettömyyden rajoille. tuolla ulkona sitä vaan ammuskellaan ja meidän pitäis täällä vaan kattoa kun muut tekee ruumiita. Ei pojat, mä ainaski ole kauhiast hämmästynyt.

Sitten Tostapoikki-Manu tyhjensi koko lippaansa umpimähkään ympäristöön, kaikki kahdeksan kuttia.

Jälki oli hirvittävä. Sheriffi Kukkuu-Kale tuupertui ensimmäisenä koko muu porukka perässä, yhteensä viisitoista vainaata virumassa.

— Hei juu ja rommia pullo, virkkoi Tostapoikki-Manu hiljaa ruudinsavuja puhallellen. — Jokohan uskovat, kuka on lännen nopein.